

[Holger Eriksen.]

lejlighed til at fremhæve, et glimrende låneobjekt, og man vil derfor kunne fastslå, at skødehaveren som regel kun ejer 20 eller 25 pct. af ejendommen, medens resten er pantsat, altså er kreditorernes. Lad os nu bare holde os til de 25 pct., og vi tager som eksempel en mand, der har en ejendom, han har betalt med 100 000 kr., og vi går ud fra, at han selv kun har anbragt 25 000 kr. i den. Hvis han på et senere tidspunkt sælger den for 200 000 og opnår denne pris, udelukkende fordi kronen er faldet tilsvarende i værdi, vil han tjene 100 000 kr. Deraf skal de 25 000 kr. bruges til at gøre de 25 000, han har investeret, værdifaste, men de 75 000 kr. er en rent arbejdsfri indtægt. Selv om han skulle betale 30 pct. af den samlede fortjeneste, ville han alligevel, ud over at hans indskud var blevet værdifast, have en fortjeneste på 45 000 kr., en fortjeneste, der selvfølgelig måtte udredes af de lejere, der fremtidig skulle bebo ejendommen. Hans udbytningsmulighed var således blevet begrænset, men der var alligevel blevet en køn klat arbejdsfri indtægt tilbage til ham selv.

Efter forslaget vil der, som det også har været nævnt, ske en forskelsbehandling. Hvis man tænker sig, at et nyt industrielt anlæg gør det muligt at sælge flere gårde med f. eks. 1 000 pct. fortjeneste, vil man let komme ud for, at de tre fjerdedele af sælgerne ubeskattet stikker hele fortjenesten i lommen, medens den ene fjerdedel må betale. Det vil ikke være let at få de sidstnævnte til at forstå retfærdigheden i en sådan lovgivning, og det vil måske være endnu vanskeligere at få den jævne befolkning i almindelighed til at forstå, at de første ikke skal betale. Men der er også kommet et andet moment ind. Man har hævdet, at lovforslaget, hvis det vedtages, vil bevirke, at køberne må betale så meget mere, som skatten udgør. Jeg tror aldeles ikke på, at denne påstand er rigtig, men det er vel sandsynligt, at køberne må betale en vis del, formodentlig den mindste del, af

skattebeløbet, mens sælgerne må betale resten og formodentlig den største del. Hvis det er tilfældet, at køberne i det hele taget må betale noget af skatten, vil lovforslagets gennemførelse jo bevirke, at de, der har købt før 1949, vil kunne få endnu mere for deres ejendomme, end de ellers ville have kunnet opnå, og det bliver beløb, som under ingen omstændigheder bliver beskattet.

Ser man så på det konjunkturtillæg, der gives, er det jo af en ganske mærkelig karakter. Nationalbankdirektør Svend Nielsen har gjort gældende, at kroneværdien i de sidste 10 år er dalet med 2½ pct. årligt, altså med små 30 pct. i de 10 år. Alligevel har man for loven om grundstigningsskyld fastsat et konjunkturtillæg på 55 pct. eller omtrent det dobbelte, og efter dette lovforslag bliver det nu for den nævnte periode 120 pct. + 6 000 kr. Når man bruger den slags fantasital, siges det, at det er af omsorg for, at næsten ingen skal komme til at betale, men når en mand ved overarbejde forøger sin indtægt en smule, så er der ingen, der har den samme omsorg for, at han ikke skal komme til at betale skat også af overarbejdsfortjenesten.

Ud fra disse synspunkter kan jeg ikke tiltræde de ændringsforslag, der foreligger. Jeg må stemme imod dem, fordi jeg har den opfattelse, jeg her har redegjort for, at de forringer det oprindelige forslag. Derimod ligger det anderledes, når lovforslaget kommer til afstemning ved tredje behandling, da agter jeg at stemme for af den grund, at selv om der er sket en forringelse, så er det dog af værdi, at man ved denne lovgivning får fastslået princippet om kapitalvindingsskat. Det er meget muligt, at det er svagt i øjeblikket; det har det måske som de gode gerninger i Det gamle spil om Enhver: de vejede heller ikke tungt, men det hjalp noget, da troen kom til. Jeg for mit vedkommende har den tro, at har man først fået begyndt, vil man også i de kommende år få muligheder for at ud-